

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 11. 1. 2013 proti pokynu Ministerstva spravedlnosti č. j. 126/2009-OD-Org., o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2013, č. j. 30 A 31/2013 - 11,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ze dne 11. 1. 2013, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 24. 1. 2013 a vedenou pod sp. zn. 30A 11/2013, se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu předsedy Nejvyššího správního soudu a zároveň brojil proti pokynu Ministerstva spravedlnosti, č. j. 126/2009-OD-Org., proto, že není v souladu s právním řádem České republiky a jeho aplikací je soustavně porušováno žalobcovo právo na ochranu soukromého života.

[2] Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2013, č. j. 30A 11/2013 – 7, došlo k vyloučení žaloby směřující proti citovanému pokynu k samostatnému řízení, které bylo poté vedeno pod sp. zn. 30 A 31/2013.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označené usnesení, kterým Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve svém návrhu stěžovatel mimo jiné uvedl, že žaloba směřuje proti orgánu sídlícímu v Brně. Současně namítl, že část žaloby byla odloučena neopodstatněně bez odpovídajícího odůvodnění. Dle jeho názoru nejde o dvě spojené žaloby, ale o jeden zásah s možnými dvěma doplňujícími se rozsudky soudu.

[4] Součástí napadeného usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je i poučení o možnosti podat kasační stížnost proti tomuto usnesení. Stěžovatel v reakci na to uvedl, že usnesení soudu o postoupení věci místně příslušnému soudu je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí tak dle stěžovatele není přípustná. Soud ho však nesprávně poučil o přípustnosti kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel mimo jiné brojí proti dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, která považuje kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu za přípustnou (konkrétně proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, sp. zn. Nad 22/2007 a rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35). Svým návrhem stěžovatel především namítá „*místní nepřislusnost MěS v Praze k vedení řízení a zmatečnost odloučení části právní věci, proto navrhuje, aby adresovaný soud vydanému rozhodnutí na listě 11, doručenému 3. května, odňal účinnost jeho kasací a dal závazný pokyn KS v Brně, aby proces nadále vedl pod značkou 30 A 11/12.*“ Navzdory tvrzení je ovšem z obsahu podání stěžovatele patrné, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí (kasace) a vrácení věci Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

[6] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel rovněž vznesl námitku podjatosti proti všem soudcům Nejvyššího správního soudu, který je odpůrcem v probíhajícím procesu před krajským soudem.

[7] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Zvláště v případě, kdy stěžovatel v řízení před krajským soudem žádal osvobození od soudních poplatků a tuto žádost dokládal prohlášením o svých majetkových poměrech. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77).

[8] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a to z kasačního důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nesprávné právní posouzení soudem, což koresponduje s poněkud komplikovaně formulovaným obsahem kasační stížnosti, i když sám stěžovatel své námitky nepodřazuje pod některý ze zákonem stanovených důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve pokládá za nutné se vyjádřit k námitce podjatosti směřující proti všem soudcům zdejšího soudu. Obdobnou námitku, včetně argumentace, již stěžovatel uplatnil několikrát v minulosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013 – 15). Zdejší soud v těchto případech zastává stabilní názor, že postup, podle něhož by o kasační stížnosti rozhodl jiný orgán, je zcela vyloučen. Platí, že „*jediným soudem, jenž je oprávněn projednat a rozhodnout kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, je právě Nejvyšší*

správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.); ostatně, nahlíženo logikou takto uplatněné námitky by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/2009 – 13, dostupné na www.nssoud.cz).“; obdobně rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 38/2013 – 24. Od dřívější argumentace se Nejvyšší správní soud nemíní odchýlit. Proti soudcům rozhodujícím v projednávané věci dle rozvrhu práce stěžovatel konkrétní námitky neuvedl, proto se tento soud vznesenou námitkou podjatosti meritorně nezabýval. Námitka podjatosti proto v dané věci neobstála a Nejvyšší správní soud se proto věcně zabýval kasační stížností.

[10] Z podané kasační stížnosti je seznatelné, že stěžovatel brojí nejen proti usnesení krajského soudu o postoupení věci místně příslušnému soudu, ale též proti usnesení ze dne 14. 2. 2013, č. j. 30A 31/2013 - 1, kterým byla žaloba v části směřující proti pokynu Ministerstva spravedlnosti České republiky vyloučena k samostatnému projednání. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o usnesení procesní povahy, kterým se pouze upravuje vedení řízení. Proti takovému usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.). Mimo to platí, že podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatele byla podána dne 17. 5. 2013. Usnesení, kterým byla část žaloby vyloučena k samostatnému řízení, nabylo právní moci dne 27. 2. 2013 a dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti by proto nebyla dodržena. V této části se tedy Nejvyšší správní soud kasační stížností nezabýval.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel podává kasační stížnost, o jejíž nepřipustnosti je přesvědčen, domáhá-li se však stěžovatel kasace rozhodnutí, je třeba toto podání chápat jako kasační stížnost. Brojí-li stěžovatel na straně jedné proti judikatuře, jež podání kasační stížnosti umožňuje, a na straně druhé svým podáním projevuje vůli zrušit usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu právě kasační stížností, je třeba toto jednání vykládat tak, že stěžovatel nespatřuje v možnosti podat kasační stížnost žádný rozpor se zákonem. Stěžovatelem přestěžená námitka tak Nejvyšší správní soud ani v tomto případě neshledal důvodnými a setrval na svém ustáleném názoru ve vztahu k otázce přípustnosti kasační stížnosti podané proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu, k němuž dospěl např. v usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, podobně rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35. Námitka týkající se poučení stěžovatele, které je dle názoru stěžovatele v rozporu se zákonnou úpravou, je tedy nedůvodná.

[12] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V tomto řízení vydalo Ministerstvo spravedlnosti pokyn č. j. 126/2009-OD-Org, který podle stěžovatele zasáhl do jeho práv. Sídlem Ministerstva spravedlnosti České republiky, proti jehož pokynu stěžovatel brojil, je hlavní město Praha. Je tak zřejmé, že se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když dovodil místní příslušnost Městského soudu v Praze k přezkumu napadeného správního aktu. Místní příslušnost Krajského soudu v Brně nepřipadá v úvahu vzhledem k faktu, že napadeným aktem je pokyn ministerstva spravedlnosti, nikoli jeho použití, či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z čehož stěžovatel zřejmě dovozuje místní příslušnost Krajského soudu v Brně.

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal, poněvadž stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu